

Wie + Annemarie

Leeftijd + 50 jaar

Beroep + leerkracht speciaal onderwijs en gedragsspecialist

Ziekte + darmkanker, uitgezaaid

“Kijk altijd naar de positieve kanten”

Nadat Annemarie al ruim een jaar last had van obstipatie besloot ze begin 2018 zelf naar een proctoloog te gaan. Ze kreeg meteen heel slecht nieuws: “zeker kwaadaardig”, zei de dokter. Bovendien bleek ze uitzaaiingen in de lever te hebben. De schok was enorm. Haar man Louis was vijf jaar geleden aan schildklierkanker geopereerd. Ze vonden het moeilijk om het aan hun twee dochters te vertellen, nu 18 en 20 jaar oud, maar die reageerden met hoop: “papa is ook beter geworden”. Annemarie kwam in een sneltrein van onderzoek en behandeling. Ze kreeg een stoma, werd bestraald en er volgden zes chemokuren. De behandeling was gericht op genezing. In november volgde in het LUMC een operatie aan haar lever. Dat ging niet goed, want er waren ernstige complicaties. Haar toestand was kritiek, ze werd een paar dagen in slaap gehouden. Annemarie: “Toen ik wakker werd, wist ik dat ik beter zou worden”. Ze lag negen dagen op de Intensive/Medium Care. Dat was een heel nare ervaring, ze voelde zich niet gehoord en ook voor Louis en de dochters waren het heel spannende dagen. Gelukkig waren de snijvlakken schoon, dus het gezin ging hoopvol de kerst in. In januari vond de geplande operatie aan de darm plaats in Antoniushove. De darmtumor werd hier met succes verwijderd. Annemarie heeft nooit opgezien tegen een operatie. Echter, zoals Annemarie en Louis allebei zeggen: “Ze krijgt alles met een bonus”. De operatie duurde langer en ze moest vijf dagen langer in het ziekenhuis blijven om te herstellen. Het goede nieuws was dat Annemarie op dat moment schoon verklaard werd. Een hele opluchting. Ze organiseerden in februari een bedankfeest in een Yurt voor alle mensen die een jaar lang meegeleefd hadden en voor haar goud waard zijn.

De tumormarker in het bloed bleef laag. Maar op 1 mei werd een scan gemaakt. Annemarie was nerveus voor de uitslag. “Ik voelde dat het foute boel was”. Helaas had ze gelijk, er waren uitzaaiingen geconstateerd in de lymfeklieren, de lever en de longen. De chirurg vertelde haar dat de behandeling nu niet meer curatief maar palliatief was. Ze kreeg nieuwe chemokuren. Maar ook hier weer “met bonus”: toen de port-a-cath geplaatst zou worden bleek er nauwelijks een goed bloedvat te vinden en voor de vakantie ging haar nierfunctie achteruit en moest er een dubbel-J katheter geplaatst worden. De vakantie met z’n viertjes naar Iseo in Italië was super, de rust en het comfort op de camping waren optimaal om volledig te genieten.

De nieuwe kuren hebben een goed effect: bij de volgende scan waren de vergrotingen in de lymfeklieren weg, in de longen was niets meer te zien en de uitzaaiing in de lever was bijna gehalveerd. De vraag is of de tumor in de lever verwijderd zou kunnen worden, maar daar is het nu nog te vroeg voor, want er volgen eerst nog nieuwe kuren. Annemarie en Louis vinden Antoniushove een fijn ziekenhuis en de behandelende artsen en verplegend personeel uitstekend. In 2018 hebben zij, na goed overleg met de oncoloog, een afspraak gemaakt in Gent voor een second opinion. De uitkomst was vergelijkbaar en dus werd alleen maar bevestigd dat de artsen in Antoniushove top zijn. “Als je niets doet ga je er vanuit dat het fout afloopt. Ik ben de tweede Bibian Mentel, wil me echt laten behandelen. Ik draai het nu om. Eerst zeiden ze dat het curatief was en helaas hadden ze geen gelijk. Maar waarom zouden ze nu wel gelijk hebben? Ik geloof dat genezing mogelijk is”.

“Ik zie er nooit tegenop om naar Antoniushove te gaan”

Louis bewondert de positieve instelling en de kracht van zijn vrouw. Ze denkt bij alle tegenslagen aan de goede kanten, klein en groot. “Na alle operaties krijg ik een raketje, daar kijk ik dan naar uit. Ik zie er nooit tegenop om naar Antoniushove te gaan. En ik ben blij met de behandelingen. Als ik in Afrika had gewoond was ik er niet meer geweest”. De stomaverpleegkundige is haar heldin en ze onthoudt alle namen van de verpleegkundigen op de afdeling. Ze leeft met ze mee, persoonlijk contact is heel belangrijk voor haar. Ze heeft geen behoefte aan lotgenotencontact, omdat ze zich de ziekte van anderen heel erg aantrekt.

Op grond van haar ziekte wordt Annemarie binnenkort officieel afgekeurd voor haar werk, dat vindt ze heel erg. Maar de directeur en haar collega’s hebben gezegd dat ze altijd welkom is op haar school en wanneer ze daartoe in staat is een helpende hand kan bieden.

Vanwege trombose in haar arm heeft ze nu een pauze van de chemotherapie. Ze gaan de kerst als vanouds vieren, met familie en goede vrienden. Terugkijkend zegt Annemarie: “deze moeilijke periode heeft ons ook veel gebracht op persoonlijk vlak. Louis heeft het afgelopen half jaar veel tijd vrij kunnen maken om er voor mij en het gezin te zijn.” Hun twee dochters doen het fantastisch, ze is zo trots op ze, hoe ze zich ontwikkelen en oog hebben voor de maatschappij. Ze toont een prachtig schilderij van hun vieren dat ze hebben laten maken, een warm en vitaal gezin. En Louis vindt het heel fijn dat Annemarie met dit interview een podium krijgt voor alles wat ze heeft meegemaakt. “Dat heeft ze verdiend”.